

Nógrád Miksa Első Feleségével, Lichtenstein Olgával

A képen az első feleségemmel [Lichtenstein Olga] vagyok lefényképezve az esküvőnk alkalmából, 1935-ben.

Elfelejtettem, hogy hogyan kezdődött a kapcsolatunk. A végét azt tudom: 1935-ben összeházasodtunk az első feleségemmel, Lichtenstein Olgával. Csinos nő volt. Akárcsak az öcsém, én is jól néztem ki. Szép párnak számítottunk. Egy házban laktunk, még az Attila utcai házban. Két évvel volt fiatalabb nálam. Budapesten született 1912-ben, Ila húgommal egy időben. Már gyerekkorukban ismertük egymást, de csak úgy 1934-ben kerültünk közelebb egymáshoz. A családja nem volt vallásos, de a nagyobb ünnepeket valamennyire tartották.

Az esküvőnk otthon volt, a családdal, az udvaron, a szertartás meg templomban. Ott volt az egész család. A szüleim örültek, és támogatták ezt a házasságot. Kedvelték egymást a feleségemmel. Szimpatikus, jó asszony volt az anyósom, boldogan adta hozzám Olgát. Eléggé összetartott a rokonság, nem volt széthúzás, mindenki jelen volt. Az esküvő vasárnap volt, hüpe alatt, ahogy kell. Elegáns volt, nagyon szép. Volt minden: öltöny, menyasszonyi ruha, fátyol. Erre nagyon adtunk, hiszen a legszegényebb időkben is igyekeztünk öltözködés terén kitenni magunkért. Nászútra nem mentünk. Az esküvő után elutazni nem volt divat, de nem is telt volna nekünk rá. Sokan voltak vendégek, így biztosan kaptunk ajándékot is.

Az esküvőre már megvolt az új otthonunk, egy bérlakás Újpesten, az egyik szomszédos utcában. A Wekerle utcai lakásban végre volt bent fürdőszoba. Heti 25 pengőt fizettünk lakbérként. Ez az összeg megfizethető volt számunkra.

Olga, a feleségem adminisztrációs munkakörben volt az Egyesült Izzóban. Az akkori szokás szerint ő is már tizenöt éves korától dolgozott. A kettőnk keresete épp elég volt arra, hogy szépen éljünk. Különösebben nem dúskáltunk, de megéltünk. Szerény igényeink voltak, ehhez kellett hozzászoknunk. Megéltünk rendesen, úgyhogy nem volt nyomorgás, sőt, fel is tudtunk öltözködni rendesen. Arra nem lett volna pénzünk, hogy tovább tanuljunk, hogy gimnáziumot, majd egyetemet végezzünk, de nem is állt ilyesmi szándékunkban.

Egyszobás kis otthon volt, ahová költöztem a feleségemmel. Itt laktunk egészen 1944-ig, ameddig engem el nem vittek munkaszolgálatosnak, és a családomat nem deportálták.